

skulde til at fastsætte paa Finansloven, hvad Timebetalingen skulde være for alle Arbejdere, baade ved Statsbanerne, Statskovene o. s. v., vilde Finanslovanmærkningerne og Finansloven selv svulme op til et meget voluminøst Værk; den er allerede stor nok i Forvejen. Jeg tror nok, det var saadan, det ærede Medlem udtalte sig. Og jeg er heller ikke sikker paa, at man, selv om man gjorde det, vilde være ude over alle Stridigheder med de paagældende Snekastningsarbejdere. For det første kan der jo tvistes om, hvad der er den gældende Takst paa de paagældende Steder. Ved Landstationerne er der, mig bekendt, ikke fastsat nogen Takst. Det kan godt være, at man har det rundt omkring i Købstæderne. Vi have jo ogsaa selv ved Lønningslovene anerkendt det berettigede i, at man ikke skal have den samme Betaling ved Landstationerne som i Købstæderne. Men selv om vi sætte en Mindstebetaling, er der slet ingen Garanti for, at de paagældende sige: Vi ere godt tilfredse dermed. Det kan godt være, at de, naar man sætter Minimumsbetalingen til 35 Øre, forlange 40 Øre. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at man ikke vil opnaa, hvad man tilsigter, ganske bortset fra den Konsekvens, det vil medføre, at man paa Finansloven fastsætter Betalingen for alle den Slags Statsarbejder, det være sig Timebetaling eller Dagløn. Jeg skal dog gerne gentage, at jeg er enig i, hvad der er blevet sagt baade i Fjor og tidligere ved Behandlingen af lignende Spørgsmaal, og hvad ogsaa den højtærede Konseilspræsident sagde forleden, at Staten bør være mellem Foregangsmændene med Hensyn til Betalingen for udført Arbejde, og jeg skal gøre mit til, at de paagældende faa en saadan Betaling ogsaa for Snekastning, at man saa vidt mulig kan undgaa de Stridigheder, som jeg erkender ere overordentlig uheldige baade for Driften og de rejsende. Men man maa dog være klar over, at det ikke lader sig gøre helt at undgaa det, saa kan man for Resten byde hvad som helst i Betaling.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om Samraadene, der, som jeg allerede har bemærket, ere mange i Tal. Der er først et Samraad under Nr. 21 angaaende dels Bekæmpelse af Ukrudt paa Skraaningerne og Snevoldene ved Statsbanerne og dels Anbringelse af Nytte- og Prydplanter paa de paagældende Steder. Hvad Bekæmpelsen af Ukrudtet angaar, er Forholdet jo det, at for langt den største Del af Skraaningernes Vedkommende hol-

des der Auktion over Hø eller Græsslet, og det er en Betingelse, at det skal slaas 2 Gange om Aaret og saa tidligt, at man kan gaa ud fra, at Ukrudtet ikke er gaaet i Frø. Denne Ordning er truffen efter Forhandlinger mellem Ministeriet for offentlige Arbejder og Landbrugsministeriet og er i Overensstemmelse med, hvad der fra Landboforeningernes Side gennem Landbrugsministeriet er udtalt Ønske om, saa i den Henseende tror jeg ikke, man har nogen Ret til at beklage sig fra et Landbrugssynspunkt. For det er de Ønsker, der ere udtalte fra Landboforeningernes, Landbrugsorganisationernes Side, som ere tagne til Følge. Derimod kunde der maaske med nogen Ret forlanges, at der skulde gøres noget mere for Bekæmpelsen af Ukrudt paa enkelte, men ganske vist ikke mange Strækninger, hvor der er en saa liden Græsvækst, at det ikke er muligt at faa nogen til at hugge den Smule Græs og det Ukrudt af, der er der, selv om man forærer dem det. Der er nogle Steder, hvor det bliver sagt til det paagældende Banepersonale — det er mest Ledvogtere —, at de kunne faa den Smule Græs, der er, naar bare de ville slaa det, og selvfølgelig skulle de saa ogsaa slaa det to Gange. Men jeg indrømmer, der er enkelte Steder, hvor Folk ikke en Gang ville have den Smule Græs og Ukrudt, der er, selv naar de faa det gratis, idet der er mere Arbejde forbundet med at slaa det og for nogle enkelte Strækningers Vedkommende navnlig med at faa det væk fra de paagældende Skraaninger, end det er værd. Det kan jo nogle Steder volde Vanskelighed, og det kan nok være, der i saa Henseende er endnu en lille Smule at gøre. Det skal blive gjort og kan bedre blive gjort, naar vi faa en Plantør mere, saaledes at der bliver to Plantører, der hver for sig har henholdsvis Jylland og Øerne under sig. Det vil da lettere kunne blive gennemført, idet de paagældende Plantører ved Statsbanerne da maa forpligte sig til at føre Tilsyn med, at denne Afhugning virkelig finder Sted, og eventuelt betale for at faa Afhugningen foretaget paa de Skraaninger, hvor det ikke er muligt at faa nogen til at foretage den mod at faa det Græs, der er.

Med Hensyn til Beplantningen er det, som den ærede Ordfører oplyste, saadan, at der jo ikke alene bliver anvendt de paa selve Finanslovsforslaget eller rettore dets Anmærkninger opførte Beløb — det var for 1907—08 9,000 Kr. — til Beplantning, men at der ogsaa i de Bevillinger,